

Akademie klasické hudby, z.ú.

sídlo: Malostranské náměstí 37/23, Malá Strana, Praha 1, PSČ 118 00

IČ: 267 25 347

VÝROČNÍ ZPRÁVA

za účetní období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019

Výroční zpráva

AKADEMIE KLASICKÉ HUDBY, z.ú. (dále jako „Akademie“, „Ústav“ nebo „Společnost“)
za účetní období začínající 1. 1. 2019 a končící 31. 12. 2019 (dále jako Účetní období)

Základní identifikační údaje:

Obchodní firma: Akademie klasické hudby, z.ú.
Sídlo: Malostranské náměstí 37/23, Praha 1 – Malá Strana, PSČ: 118 00
Identifikační číslo: 26725347
Právní forma: ústav
Zapsaná: v rejstříku ústavů u Městského soudu v Praze, sp. zn. U 527

Orgány Akademie:

Ředitel:

Robert Kolář, narozen 15. 5. 1959
Petříkov 100, Ostružná, PSČ 788 25
den vzniku funkce: 1. 1. 2017

Správní rada:

Jan Štěrba, narozen 19. 8. 1974
U Strouhy 217/31, Praha 9 – Miškovice, PSČ 196 00

Luboš Veselý, narozen 15. 11. 1977
Zemědělská 1576/10, Praha 6 – Dejvice, PSČ 160 00

Pavel Šafář, narozen 8. 5. 1970
Jeřabinová 293/1, Praha 5 – Motol, PSČ 150 00

Struktura řízení Akademie:

Akademie byla v Účetním období řízena ředitelem, který je statutárním orgánem Akademie, Akademii řídí a jedná jejím jménem.

Správní rada Akademie v průběhu Účetního období vykonávala působnost svěřenou jí zákonem. V Účetním období nebylo učiněno žádné právní jednání vyžadující předchozí písemný souhlas správní rady.

Přehled tržeb roku 2019 v členění dle zdrojů

Tržby	tis. Kč
Tržby z prodeje služeb	24 992
Provozní dotace (granty)	6 205
Provozní dotace – Ministerstvo kultury	11 000
Přijaté příspěvky – zúčtování fondů	6 721
Ostatní příjmy	118
Výnosy z hospodářské činnosti - pronájem	198
CELKEM	49 234

Tržby za vlastní výkony a za zboží v členění dle druhů

Tržby za vlastní výkony a za zboží činily v roce 2019 tržby ve výši 13 672 tis. Kč za poskytnutou reklamu a propagaci a tržby ve výši 11 320 tis. Kč za prodané vstupenky, viz Příloha účetní závěrky bod 8. Přehled tržeb za vlastní výkony a za zboží.

Vývoj a konečný stav Vlastních zdrojů Akademie

V roce 2019 Akademie převedla na řádek Nerozdělených zisků / Neuhrazených ztrát minulých let hospodářský výsledek roku 2018 (ztrátu) ve výši - 233 tis. Kč.

Výsledek hospodaření (ztráta) v roce 2019 činil - 579 tis. Kč.

Společnost měla k 31. prosinci 2019 záporné Vlastní zdroje ve výši - 764 tis. Kč.

Stav a pohyb majetku a závazků

Krátkodobé pohledávky z obchodních vztahů činí 186 tis. Kč (2018: 12 tis. Kč).

Krátkodobé závazky z obchodních vztahů činí 201 tis. Kč (2018: 797 tis. Kč).

Náklady v členění na náklady vynaložené pro plnění obecně prospěšných služeb, pro plnění činností hospodářských („doplňkových“) a na vlastní činnost (správu) Akademie

Náklady na hlavní činnost	tis. Kč
Náklady pro plnění obecně prospěšných služeb (zejména honoráře a cestovní náklady umělců)	46 486
Náklady na správu - osobní náklady	3 129
Náklady na hospodářskou („doplňkovou“) činnost	
Nájemné	198
CELKEM	49 813

Zpráva o činnosti ve sledovaném období

AKADEMIE KLASICKÉ HUDBY

Vznikla v roce 2002 s cílem propagovat a popularizovat české hudební umění v České republice i v zahraničí. Inspirována odkazem života a díla skladatele Antonína Dvořáka postupně rozšiřuje spektrum svých aktivit. Její náplní je šíření kulturních hodnot, rozvoj kultury ve všech jejích oblastech a v neposlední řadě také vzdělávání a podpora mladých umělců, začínajících hudebníků a mládeže se zájmem o kulturu.

Od roku 2008 pořádá mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha, od roku 2009 uděluje Cenu Antonína Dvořáka. Počínaje rokem 2020 je spolupořadatelem Dvořákovy mezinárodní rozhlasové soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga a Orchesterální akademie při Letní hudební akademii Kroměříž. Ta je pracovní základnou pro nově vzniklé mládežnické těleso, které se pod názvem Mladá filharmonie Dvořákovy Prahy poprvé představí v rámci programu MHF Dvořákova Praha 2020.

Vedle těchto pravidelných aktivit se Akademie klasické hudby aktivně zapojuje do veřejného života a snaží se přispět k rozvíjení hodnot kulturní společnosti. V letech 2017, 2018 a 2019 podpořila Nadační fond pro Svatovítské varhany. Bez nároku na honorář připravila dramaturgii a produkčně zabezpečila přípravu benefičních koncertů pro varhany, které přenášela Česká televize.

Ve vzdělávací oblasti přispěla v roce 2016 konferencí Cultural Leadership Summit – Vedení úspěšných kulturních projektů ve 21. století. Program konference nabídl pod vedením profesionálních lektorů DeVos Institutu čtyřdenní intenzivní trénink zaměřený na budování stabilní, zdravé kulturní organizace se zaměřením na příjmovou stránku diverzifikovanou na fundraising, sponzoring, příjmy ze vstupného a další alternativní možnosti v evropském kontextu. Účastníci se zabývali uměleckým plánováním, programovým marketingem, sloužícím k získání publika i institučním marketingem, který zviditelněním organizace a jejích aktivit vytváří předpoklady pro úspěšný fundraising. Jeho mechanismy a typy byly dalšími tématy tréninku, podobně jako strategické plánování.

FESTIVAL DVOŘÁKOVA PRAHA

Dvanáctý ročník MHF Dvořákova Praha se uskutečnil 8. – 23. 9. 2019 a navázal tím nejlepším možným způsobem na dosavadní koncepci a hlavní myšlenku – připomínání a propagování dobrého jména české kultury prostřednictvím odkazu Antonína Dvořáka. Jedná se o tradiční festival klasické hudby s moderní a současnou tvář a nepřehlédnutelnou marketingovou propagací. Dvořákova Praha si klade nejvyšší nároky na kvalitu interpretace prováděných děl, aby publiku vždy představila nádhernou hudbu v ojedinělém podání těch největších hvězd světových koncertních sálů. Toto vše přispělo i ke skvělé návštěvnosti festivalu.

Ročník 2019 měl dvě programová těžiště. Prvním z nich bylo kompletní provedení Dvořákových instrumentálních koncertů v rámci řady Dvořák Collection, druhým zásadním hudebně-historickým počinem pak bylo koncertní provedení a nahrávka prvního zhudebnění opery Král a uhlíř z roku 1871, které zaznělo po 90leté odmlce, a to včetně kompletní původní předehry. Dílo tak zaznělo v takové konstelaci ve světové premiéře bez jakýchkoliv zásahů do partitury ve formě redukce textu.

Festival byl již tradičně zahájen festivalovou výpravou „Po stopách Antonína Dvořáka“. Tentokrát návštěvníci a hosté navštívili Plzeň, a ačkoli se ve všeobecném povědomí nejedná o místo příliš často spojováno s autorem, za života představovala jednu z neaktivnějších bašt dvořákovského kultu v českých zemích. Skladatel toto město opakovaně navštěvoval a se zdejšími hudebními kruhy byl

v dlouhodobém přátelském kontaktu. Často zde dirigoval svá velká sborová díla včetně světové premiéry kantáty Svatební košile v březnu 1885. Proběhla návštěva koncertního sálu, kde se tato událost odehrála a samozřejmě dalších autentických míst, to vše s odborným výkladem festivalového muzikologa dr. Davida Beveridge. Výprava byla završena v Domě hudby v sále Antonína Dvořáka jak jinak než dvořákovským koncertem s ochutnávkou opery Král a uhlíř, kdy proběhlo i dílčí srovnání obou zhudebnění libreta. Toto srovnání jasně prokázalo, že se jedná o zcela ojedinělý fenomén, kdy na identický literární text vznikla z pera jednoho autora dvě zcela odlišná hudební díla.

V předcházejícím ročníku festivalu byl v rámci Dvořák Collection završen dvouletý projekt, který představil všechna díla pro sbor a orchestr, dvořákovskou sběratelskou kolekci tak doplnilo souborné provedení instrumentálních koncertů. V rámci zahajovacího koncertu zazněl nejslavnější Koncert pro violoncello a orchestr h moll v podání violoncellisty Kiana Soltaniho, dále pak Koncert pro housle a orchestr a moll v interpretaci kurátora komorní řady Gila Shahama. Klavírní koncert g moll se rozezněl pod prsty klavíristy Iva Kahánka. Pozoruhodnou událostí jistě bylo dvojí provedení méně známého Koncertu pro violoncello a klavír A dur, a to v podání Jiřího Barty v originální verzi s klavírem a v podání Tomáše Jamníka v orchestrální verzi instrumentované Jarmilem Burghuserem, revidované právě Tomášem Jamníkem. Podobné schéma se týkalo i provedení violoncellového koncertu h moll ve verzi s klavírem, kdy autorem klavírního partu je Antonín Dvořák a nejedná se tedy o následnou redukci orchestrální partitury ve formě klavírního výtahu.

V roce 2019 opětovně festival přivítal mezi světovými orchestry Izraelskou filharmonii, která pod taktovkou fenomenálního Zubina Mehty provedla společně s Pražským filharmonickým sborem a Kühnovým dětským sborem Mahlerovu 3. symfonii. Po dvou letech se též vrátila Essenská filharmonie s šéfdirigentem Tomášem Netopilem, aby se spolu s klavíristou Ivem Kahánkem plně oddala Dvořákovi při provedení Klavírního koncertu g moll a 7. symfonie. Zahájení festivalu se ujal Christoph Eschenbach v čele Symfonického orchestru italského rozhlasu a televize Rai Torino. Výčet zahraničních těles, i festival samotný, završil Estonský národní symfonický orchestr vedený legendou a nestorem dirigentského rodu Neeme Järvim se skvělou houslistkou Nicolou Benedetti v Sibeliově houslovém koncertu.

Rezidenčním orchestrem festivalu Dvořákova Praha je Česká filharmonie, orchestr, který na jejím inauguračním koncertě v roce 1896 dirigoval sám Antonín Dvořák. Po letech věnovaných tomuto autoru však rezidenční orchestr obrátil svou pozornost k jednomu z Dvořákových nejbližších přátel – Petru Iljiči Čajkovskému. Dílo obou autorů spojuje obdivuhodná invenční bohatost, kompoziční mistrovství, inspirace národní melodikou i neskutečná tvůrčí plodnost. Neznámější klavírní koncert b moll zazněl v podání klavíristy Kirilla Gersteina. Klavírista však provedl jednu z dřívějších autorových verzí díla, která se vyznačuje např. jinou stylistikou klavírního partu na úvod díla nebo větším rozsahem závěrečné věty tohoto koncertu. Houslový koncert D dur přednesl Renaud Capuçon a sólového violoncellového partu se ve Variacích na rokokové téma ujal jeho bratr Gautier Capuçon. V průběhu několika festivalových dní tak došlo k nepřímému srovnání koncertantních děl obou autorů. To vše doplnilo provedení symfonií č. 5 e moll a č. 6 h moll „Patetické“ a za mimořádné lze jistě označit i provedení symfonie „Manfred“. To vše pod taktovkou šéfdirigenta orchestru Semyona Bychkova.

Na dramaturgii festivalu se každoročně významně podílí i kurátor jeho komorní řady. Této úlohy se ujal skvělý houslista Gil Shaham. Ke spolupráci si přizval věhlasné partnery, jimiž byli klavíristé Gerhard Oppitz, Michail Lifits, violoncellista Kian Soltani i čeští kolegové houslista Josef Špaček a violista Pavel Nikl. Závěr komorní řady patřil společnému koncertu Wihanova kvarteta, Michaila Lifitse a Pauline Sachse, který se věnoval jistému průřezu české komorní tvorby s díla Antonína Dvořáka, Josefa Suka a Erwina Schulhoffa.

Dramaturgickým počinem bylo uvedení prvního zhudebnění druhé Dvořákovy opery Král a uhliř. Akademie klasické hudby zajistila digitalizaci rukopisných materiálů, díky které bylo možné koncertně uvést její 1. zhudebnění z roku 1871, jehož první a de facto poslední veřejné provedení proběhlo v roce 1929 na půdě Národního divadla. Tohoto náročného úkolu se ujal Symfonický orchestr Českého rozhlasu s dirigentem Tomášem Braunerem, Pražský filharmonický sbor a celá řada pěveckých osobností v čele s Kateřinou Kněžíkovou, Richardem Samkem, Jozefem Bencim, Lucíí Hilscherovou a dalšími. Pro splnění historicko-dokumentačního záměru byla pořízena unikátní nahrávka Českým rozhlasem, která se stala referenční pro toto dílo. Do vzniku tohoto záznamu nebylo možné si 1. zhudebnění této opery vyslechnout.

Debutový den je na festivalu vyhrazen mladým umělcům, kteří přes svůj věk již dosáhli mimořádných úspěchů a velmi jistě, byť kratší dobu než osvědčené autority, kráčejí cestou žádaných interpretů prestižních pódii světa. Tentokrát se Praze představil mladý izraelský klavírista ruského původu Boris Giltburg, který je ověnčen těmi nejprestižnějšími cenami, k nimž Soutěž Artura Rubinsteina a Soutěž královny Alžběty v Bruselu patří. Pro svůj debut si Giltburg vybral díla, která náleží k těm nejzásadnějším uměleckým úkolům. Klavíristický „dvanáctiboj“ v podobě Lisztových Transcendentálních etud, kdy každá z nich je „malou“ klavírní básní, a cyklus třinácti preludií Sergeje Rachmaninova, jednoho z největších klavírních virtuosů historie a autora, který dokázal ve svých dílech jedinečně v úplnosti představit krásu klavírního zvuku.

Praha byla vždy Mekkou recitálů velkých hvězd světového interpretačního nebe. Dvanáctý ročník festivalu představil „enfant terrible“ klavírní scény Iva Pogoreliche. Jeho zářivá kariéra začala v roce 1980, kdy při svém vystoupení na Mezinárodní klavírní soutěži Fryderyka Chopina ve Varšavě rozbouřil emoce posluchačů a poroty svým neortodoxním pojetím Chopinovy hudby i hráčskými dovednostmi. Právo kontrastních emocí nezůstalo ani jeho dlouho očekávané vystoupení ve Dvořákově síni v Rudolfinu.

FESTIVAL V ČÍSLECH

V průběhu 23 dnů uvedl mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha 21 koncertů, na kterých vystoupilo přes 900 hudebníků z různých koutů světa, a přilákal 16 000 posluchačů. Koncerty se odehrály na 3 koncertních místech (Rudolfinum, Anežský klášter, Dům hudby Plzeň) i pod širým nebem. Průměrná obsazenost sálů dosáhla 97 %.

Dvořákova Praha 2019:

- 9 orchestrálních koncertů
- 2 vokálně-instrumentální koncerty
- 5 komorních koncertů
- 3 recitály
- 1 koncert pro děti
- 1 open air koncert
- 3 přímé přenosy
- 3 záznamy koncertů

Přenosy, záznamy a nahrávky

V roce 2019 byl Českou televizí přenášen a zaznamenán zahajovací koncert (8. 9. 2019) s reprezentativními Dvořákovými díly – Violoncellovým koncertem h moll a 8. symfonií. Interpretace se ujal italský orchestr Sinfonica Nazionale Della Rai vedený Christophem Eschenbachem a violoncellista Kian Solatni. Současně byl koncert přenášen živě na velkoplošnou obrazovku na

náměstí Jana Palacha v Praze a navázal tak na odpolední venkovní scénu, kde moderátor České televize Jiří Václavek v atraktivním programu plném zajímavých hostů, projekcí a hudebních vstupů představil festivalový program. Záznam byl pak také pořízen z koncertu 21. 9. 2019, na kterém Česká filharmonie prezentovala dílo Dvořákova tvůrčího přítele P. I. Čajkovského.

Český rozhlas živě přenášel koncerty 9. 9. 2019 (Essenská filharmonie s Tomášem Netopilem a Ivem Kahánkem) a 11. 9. 2019 (SOČR s Jamesem Juddem a Tomášem Jamníkem). Koncerty 19. 9. 2019 (koncertní provedení opery Král a uhlíř) a 20. 9. 2019 (klavírní recitál Borise Giltburga) pak Český rozhlas zaznamenal. Část programů živě vysílala nebo ze záznamu převzala Evropská vysílací unie EBU.

Z provedení Dvořákova Violoncellového koncertu h moll ve verzi s klavírem (Jiří Bárta a Terezie Fialová v pátek 13. 9. 2019) pořídil festival nahrávku. Po všech stránkách se přitom jedná o unikát – klavírní part ke koncertu je autorským dílem Antonína Dvořáka, koncert je v této verzi téměř neznámý a stejně jako u opery Král a uhlíř, neexistuje doposud žádná jeho nahrávka.

Koncertní sály

Hlavním dějištěm konání Dvořákovy Prahy je tradičně a symbolicky Dvořákova síň Rudolfiny. Právě zde v roce 1896 proběhl v hlavní koncertní síni vůbec první koncert České filharmonie a taktovky se tehdy ujal skladatel Antonín Dvořák. Pro koncerty komorní řady byly vybrány nádherné gotické prostory Anežského kláštera na Františku, které svou prostotou a intimitou nechávají vyniknout kráse komorní hudby. V rámci tradičního festivalového výletu Po stopách Antonína Dvořáka byla navštívena Plzeň. Jediný koncert mimo Prahu proběhl v sále Antonína Dvořáka v Domě hudby.

Návštěvnost

Festival Dvořákova Praha se těšil v roce 2019 významné pozornosti publika. Koncertními sály prošlo 16 tisíc návštěvníků a obsazenost sálů dosáhla 97 %. Slevami na vstupném byli významně podpořeni návštěvníci z řad studentů, seniorů a učitelů. Studenti přitom mohli využít i vstupenek kategorie Studentský speciál, které jim umožňují návštěvu kteréhokoliv festivalového koncertu za pouhých 100 Kč.

Projekt byl určen především tuzemské kulturní veřejnosti (25+, SŠ, VŠ) a také zahraničním návštěvníkům hlavního města, kteří stále častěji míří v září do Prahy za provedením Dvořákových děl. Festival tak buduje vztahy s mezinárodní veřejností, která sleduje dění na poli klasické hudby. Upevňuje si tím i pozici mezi předními evropskými hudebními festivaly.

CENA ANTONÍNA DVOŘÁKA 2019

Cena Antonína Dvořáka je prestižní ocenění v oblasti klasické hudby. Jejím smyslem je vyzdvihnout osobnosti, umělecké kolektivy či instituce za mimořádné umělecké počiny nebo významné zásluhy na propagaci a popularizaci české klasické hudby v České republice i v zahraničí. Akademií klasické hudby je vyhlašována od roku 2009.

Prvním laureátem ceny byl pravnuček skladatele Antonína Dvořáka, houslista, violista a dirigent Josef Suk. Po něm následovaly osobnosti jako klavírista Ivan Moravec, violoncellista Yo-Yo Ma nebo světově oceňovaný choreograf a tanečník Jiří Kylián. Význam ceny v minulosti podtrhla i mimořádná místa a příležitosti, při kterých byla předána. Sopranistka Ludmila Dvořáková převzala Cenu Antonína Dvořáka ve Španělském sále Pražského hradu v rámci recitálu klavíristy Lang Langa, do rukou dirigenta Jiřího Bělohlávky byla vložena v roce 2014 v Carnegie Hall v New Yorku při koncertu

konaném u příležitosti oslav 25. výročí sametové revoluce, Česká filharmonie si ji převzala před svým koncertem k oslavám 100 let české státnosti v Kennedy Centru ve Washingtonu.

Laureáti Ceny Antonína Dvořáka získávají skleněnou plastiku violoncella navrženou akademickým architektem Jiřím Pelclem a vyrobenou skláři společností Moser.

Gabriela Beňačková – držitelka ceny

Držitelkou ocenění za rok 2019 je sopranistka Gabriela Beňačková. Slavnostní koncert spojený s předáním Ceny měl proběhnout 21. 4. 2020 ve Dvořákově síni Rudolfinu. Do tohoto plánu významně vstoupila opatření související s pandemií koronaviru. Koncert proběhne v novém termínu – 21. 12. 2020 na stejném místě a bez zásahu do programu.

Cenu Antonína Dvořáka na slavnostním koncertu v Rudolfinu převezme Gabriela Beňačková jako stále aktivní umělkyně, a navíc zazpívá závěrečnou scénu z Rusalky společně s vynikajícím tenoristou Piotrem Beczałou. Jako účinkující a zároveň gratulanti se v programu sejdou čtyři klavíristé: David Mareček, Ivan Klánský, Ivo Kahánek a Jan Simon. Společně budou reprezentovat Českou filharmonii, předchozí laureáty Ceny Antonína Dvořáka, festival Dvořákova Praha i pořádající Akademii klasické hudby. Tenorista Piotr Beczala svou účastí zastoupí současnou operní špičku. Árií „Un di all'azzurro spazio“ ale také připomene operu Andrea Chénier, v níž Beňačková zářila jako Maddalena po boku Plácida Dominga.

Rada akademiků

Od roku 2012 rozhoduje o udělení Ceny Antonína Dvořáka Rada akademiků. Je složena z významných osobností českého kulturního života i klasické hudby a rozhoduje o nominacích i samotném výběru nositele Ceny Antonína Dvořáka. V roce 2019 rozhodovala v tomto složení:

- Petr Altrichter, dirigent
- David Beveridge, muzikolog
- Jakub Čížek, ředitel Symfonického orchestru Českého rozhlasu
- Věra Drápelová, hudební publicistka
- Jakub Hruša, šéfdirigent Bambereských symfoniků a stálý hostující dirigent České filharmonie
- Ivo Kahánek, klavírista, pedagog HAMU
- Ivan Klánský, klavírista, děkan Hudební fakulty Akademie múzických umění AMU, držitel Ceny Antonína Dvořáka 2017
- Jiří Kylián, choreograf, držitel Ceny Antonína Dvořáka 2013
- David Mareček, generální ředitel České filharmonie, klavírista
- Tomáš Motl, výkonný ředitel kulturního kanálu ČT art
- Jan Simon, intendant Akademie klasické hudby, klavírista
- Luboš Stehlík, šéfredaktor magazínu Harmonie, hudební publicista
- Jiří Vejvoda, hudební publicista, místopředseda Rady Českého rozhlasu

MEDIÁLNÍ OHLASY/VÝSTUPY

casopisharmonie.cz

Pondělí, 9. 9. 2019

Martin Jemelka

Italské dobrodružství v úvodu Dvořákovy Prahy

Na den přesně u příležitosti 178. narozenin Antonína Dvořáka (1841–1904) otevřel 8. 9. 2019 své pomyslné festivalové brány XIX. ročník mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Páteří dramaturgie letošního ročníku je vedle obnovené premiéry první verze Dvořákovy opery Král a uhlíř (19. 9.) provedení všech skladatelových koncertů, včetně prvního Violoncellového koncertu A dur (11. a 13. 9.) a slavnějšího druhého Violoncellového koncertu h moll op. 104, B 191 (1894/1895) v takřka neznámé verzi s klavírem doprovodem (13. 9.). Dobře známou verzi Violoncellového koncertu h moll s průvodem orchestru umístili dramaturgové hned na úvod festivalu. Riskovali nadvkrát, když sólový part světili vycházející hvězdě violoncellové hry, mladému Rakušanovi s perskými kořeny Kianu Soltanimu, a z významných světových orchestrů, které na festivalu pravidelně hostují, vybrali Národní rozhlasový symfonický orchestr Italského rozhlasu z Turína. Garantem umělecké úrovně zahajovacího večera měl být německý dirigent Christoph Eschenbach, pravidelný host pražských pódii. Jak odlišně mohou obě poloviny prvního festivalového koncertu probíhat, naznačil již ležerní a nepříliš disciplinovaný příchod orchestru v první polovině večera, a naopak pilná příprava a osvěžování paměti před druhou polovinou programu, v níž zazněla Dvořákova Osmá symfonie G dur op. 88, B 163 (1889). Budme upřímní, na rozdíl od italských pěvkyně a pěvců nenáleží italské orchestry do první ligy evropského kontinentu, kde si na paty šlapají některé západoevropské a středoevropské orchestry. Přestože je turínský rozhlasový orchestr vedle římského Orchestru sv. Cecílie a milánského orchestru operního domu La Scala nej přednějším symfonickým tělesem Apeninského poloostrova, s rozhlasovými orchestry z Německa, Britských ostrovů nebo Skandinávie jej bohužel nelze srovnávat. Intonační selhání lesního rohu ve vstupním sólu I. věty Dvořákova violoncellového koncertu bych připsal na vrub nervozitě, orchestr se na pódiu Rudolfinu teprve rozkoukával. Bohužel však nebylo během večera jediné. Nesnesitelnému zvuku trianglu ve III. větě koncertu h moll konkurovala jen hrubozrná pléna žesťové skupiny. A přestože se orchestr dokázal dynamicky krotit, kdykoliv mu dirigent Eschenbach povolil uzdu, prezentoval zápal, radost ze hry, entuziasmus, ale nikoliv očekávanou vysokou zvukovou kulturu.

Právo

Středa 11. 9. 2019

Ivan Ruml

Kahánek osnil ve Dvořákově klavírním koncertu

Mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha pokračoval v pondělí v Rudolfinu koncertem Essenských filharmoniků, které řídil český šéfdirigent Tomáš Netopil. Dramaturgickou linií letošního ročníku ovládá souborné provedení mistrových instrumentálních koncertů v podání špičkových českých i zahraničních interpretů. Tentokrát se dostal na řadu klavír s Ivo Kahánkem za sólovým nástrojem.

Na úvod zaznělo Dvořákovo Nokturno H dur, opus 40, které vzniklo vyjmutím a instrumentací volné části z raného smyčcového kvartetu. Potemnělou skladbu, prostoupenou nočním klidem a pocitem věčnosti, řídil Tomáš Netopil překvapivě bez taktovky. Jako by se tím chtěl přihlásit k odkazu svého vynikajícího učitele, dirigenta Radomila Elišky, který zemřel ve věku 88 let v neděli 1. září. Jeho památce byl věnován pondělní festivalový večer i vzhledem k tomu, že Eliška byl dlouholetým předsedou české Společnosti Antonína Dvořáka.

Je paradoxem, že zesnulý výkonný umělec, jehož v posledních letech zbožňovalo zejména japonské obecenstvo, vždy kladl na srdce svým žákům, aby dirigovali s taktovkou, neboť dirigentovo gesto musí být dostatečně čitelné.

Tak se také stalo při provedení druhé Dvořákovy skladby, již byl Klavírní koncert g moll, opus 33. O tomto díle se léta tradovalo, že je málo koncertantně okázalé, nepianistické, ačkoliv ho skladatel komponoval přímo na míru Karlu Slavkovskému, jeho prvnímu interpretovi. To vedlo klavírního pedagoga Viléma Kurze k tomu, aby sólový part koncertu upravil ve prospěch plnější zvukovosti akordickým doplněním či oktávovým zdvojením některých hlasů. V této podobě ho proslavil František Maxián starší.

Ivo Kahánek se vrátil ke Dvořákovu „Urtextu“, to znamená, že zachoval původní znění sólového partu. Zcela oprávněně. Při citlivém orchestrálním doprovodu lze takto skladbu hrát, o což se postaral nejen muzikálně citlivý Tomáš Netopil, ale především Kahánkova suverénně virtuózní dispozice. Oba si s chutí „zamuzicírovali“, přičemž zvýraznili tanečně lidový charakter Dvořákovy tvorby. V předávku přednesl Kahánek skladbu Leoše Janáčka Lístek odvanutý.

Druhá část večera patřila Symfonii č. 7 d moll, v níž mistr české hudby zužitkoval své dlouholeté kompoziční zkušenosti i geniální, neutuchající tvůrčí invenci. Essenští filharmonikové přistoupili k dílu s pokorou a s plným nasazením, které nepostrádalo širokou paletu orchestrálních barev.

operaplus.cz
Úterý, 10. 9. 2019
Anna Šerých

Essenská filharmonie a Tomáš Netopil – cesta k dokonalosti

Essenská filharmonie opět zavítala do Prahy a její druhé hostování na Dvořákově Praze potvrdilo, že Essener Philharmoniker, výborný orchestr s tradicí, žije s Tomášem Netopilem skvělý progresivní vývoj naplno. To byl koncert 9. září 2019 v Dvořákově síni Rudolfiny.

Čistě dvořákovský program měl parametry dokonalosti i dramaturgické: Prologem k dvěma vysoce náročným dílům bylo Nokturno H dur, op. 40, B 47, a tak se smyčcová sekce orchestru představila ve světle dokonalé souhry, ba víc, zpěvné muzikálnosti a posluchačům nabídla pravou idylu. Jemně noblesní předhánění melodie kontrabasy, které předají zpěv dalším smyčcům k poetické sublimaci a samy přebírají úlohu jemně tympánového odbíjení času, daly nám okamžitý vjem Dvořákovy geniality. Pouze smyčcový orchestr a tak zřetelný dotek krásy, životní úcty a lyrické něhy – zážitek, jenž dopadl na každého, ať představou vztahů či zázraků přírody.

Klavírní koncert g moll, op. 33, B 63 je, jak se dnes populárně říká, výzva. Když Antonín Dvořák uváděl koncert v Londýně v roce 1885, psal ze zkoušek domů nadšeně: „Rummel hraje jako ďábel.“ Franz Rummel byl nejen pianista, ale také skladatel, měl tedy k interpretaci patřičnou inspirační výbavu. To jasně predikuje náročnost tohoto díla, vyžaduje hráčův vhled, aby dokázal objevovat jeho taje a smysl. To se Ivo Kahánkovi daří jednoznačně, svůj virtuózní um dal skutečně do služby objevům jeho krásy. Dvořákovu koncert hraje v největší důvěrnosti, právě mu totiž vychází nahrávka, kterou nedávno pořídil s Bamberckými symfoniky a Jakubem Hrůšou. Aktuální souhra s Essenskou filharmonii a Tomášem Netopilem byla dokonalá, muzikantsky delikatesní, ukázala nedozírnou bohatost Dvořákovy tvořivosti. Vnímali ji kdysi i první posluchači koncertu. Po premiéře v Praze roku 1878 (hrál Karel Slavkovský) tisk lakonicky a výstižně komentoval: „Antonín Dvořák představil se v novém opět oboru skladby hudební klavírním koncertem s průvodem orchestru a dokázal, že i v tom vyná se úplně.“

Interpretace Tomáše Netopila má vždy rysy koncepční vize, invence a potěšení z hudby a předává ji naplno. Dává prostor dvořákovsky typickým detailům, motivickým drobnostem nástrojového ozvláštnění v dokončování motivů, zdůrazňuje smysluplně bohatství a tajemnost celého motivického toku. Překvapivě jemný a tím působivější byl vstup klavíru, ponor do impozantního souznění s barevným orchestrem, který nikdy nepřekrýval nic z pianistovy výpovědi, kadence, jež přechází do zopakování motivu a jeho drammatizace orchestrem stavěla veledílo tak mohutně, že už samotný závěr prvé věty Allegro agitato zněl plně a obsažně jako konečný vrchol díla. Lyrická poetika Andante odkrývala barevnou krásu partitury naplno a těžila z dokonalé souhry sóla a orchestru a dokazovala, jak oslnivý je takový dvojzpěv. Slyšeli jsme prvou verzi koncertu, šťastný návrat k originálu, který se po dějinných peripetiích dobře míněných pianistických úprav vrátil k prameni. Tomáš Netopil vede svůj orchestr k zpěvnému, vřelému projevu a Ivo Kahánek dal svou suverenitu do služby té náročné symfonie s klavírem objevně, naplno, con fuoco, s ohněm nadšení. (V přídávku zahrál Janáčkův Lístek odvanutý z cyklu Po zarostlém chodníčku.)

Přednes Symfonie č. 7 d moll, op. 70, B 141 potvrdil vše, co i předchozí díla prozrazují: suverénní plnost Dvořákova sdělení. Skladatel vědomě psal dílo, kterým se měl dobývat svět, psal ji po úspěšné premiéře opery Dimitrij, v čase, kdy svět o něj stál a domácí kulturní atmosféra měla stále lecjaké výtky. Vtipně charakteristická jsou slova z dopisu příteli Antonínu Rusovi: „...nyní právě mě zaměstnává nová sinfonie (pro Londýn) a všude, kudy chodím, jiného nemám na mysli, nežli právě svou práci, která má být také taková, aby hýbala světem, no dá pánbůh, že tak bude!“ Inu světem ta symfonie hýbe, světem hudebním, a rozhodně také světem myslí každého posluchače. Její závažnost, její myšlenkový rozsah, škálu životních sdělení, to vše Tomáš Netopil odkrývá v každém taktu a v této svrchovanosti služby a obdivu jsme Dvořákův chvalozpěv života zažili. Vznešené a rezolutní Allegro maestoso, tesklivý zpěv a impozantnost umění stavby v Adagiu, rozvernost Scherza i tajemství a dokonalý hlahol Finale. Při londýnské premiéře bylo nadšení – „po každé větě byl rámus a k posledku vyvoláván až dost...“ Máme naštěstí jiné zvyklosti a po každé větě netleskáme, ale neutuchajícím aplausem v závěru jsme si vydobyli přídavek – Slovanský tanec č. 8, op. 72 – a ta líbivá svižná polonéza nás převedla domů a mnohé i k povídání s interprety – Setkání po potlesku, které mělo i křest nového CD Ivo Kahánka.

casopisharmonie.cz

Středa, 11. 9. 2019

Pravoslav Kohout

Pět hvězd rozzářilo Dvořákovu Prahu

Desátého září zazněl v Dvořákově síni Rudolfiny zahajovací koncert Komorní řady festivalu Dvořákova Praha. Kurátorem a spoluautorem její dramaturgie byl přizván světově proslulý houslista Gil Shaham. To zjevně se stalo i zárukou skvělého výběru jeho partnerů v sestavě komorního souboru. Klavírní kvinteto Gil Shaham, Josef Špaček (housle), Pavel Nikl (viola), Kian Soltani (violoncello) a Gerhard Oppitz (klavír) nejen naplnilo očekávání, ale lze říci, že je překonalo. Když se atraktivní sólisté scházejí příležitostně u složité partitury komorního díla, často přes dokonalost svých jednotlivých výkonů nesplynou v jeden celek, v jednotně znějící vícehlasý nástroj komorní interpretace. Tím spíše, že většinou nemají odpovídající čas a prostor k jeho vytvoření. O to více zasluhuje obdiv, jak dokonalý komorní celek a jedinečný výkon umělci představili. Souhra a vzájemné vnímání významu jednotlivých hlasů, jejich odstínění, jednotná a přesvědčivá představa celku, přirozenost, vitalita a zjevná radost ze hry byla srovnatelná s nejskvělejšími výkony nejproslulejších světových komorních souborů. Klavírní kvintet č. 2 A dur, op. 81 Antonína Dvořáka je plný lidské radosti, citů a slunce, a tak i vyzněl. Cellové sólo v úvodu Allegro non troppo je jednou z nejkrásnějších Dvořákových melodií, a Kian Soltani jej prozářil procítěnou něhou. Tento nejmladší člen souboru je bezesporu jedním z nejslibnějších talentů světových pódíí, což stejně dle mého názoru platí i o Josefu Špačkovi, jenž v tomto díle se ujal partu prvních houslí a zvláště v této větě byl zjevnou inspirací celkové agogiky a pojetí. V úvodu

Andante un poco adagio krásně vyzněla sametově temná barva tónu violy Pavla Nikla. Zakládající člen Kvarteta Pavla Haase byl se svou komorní zkušeností bezesporu přínosem souboru. Scherzo (Furiant) je zajímavé i tím, že je na rozdíl od „pravého“ Furiantu výlučně v třídobém rytmu. Věta je sice uvedena v Molto vivace, ale její osminy se vyřítily v tak virtuózně dravé rychlosti, že v dané akustice trochu splývaly a ztratily tak výraz veselé hravosti. Zřetelnosti však vždy velmi pomohla perfektní artikulace základu souboru, zkušeného mistra klavíru Gerharda Oppitze. Finální Allegro je rozsáhlá složitá kompozice s polyfonickými prvky a mnohé soubory (a následně i posluchače) její provedení udolá. Tentokrát všechny uchvátilo svou vitalitou a přesvědčivostí.

operaplus.cz

Neděle, 15. 9. 2019

Anna Šerých

Úchvatný vstup České filharmonie na Dvořákovu Prahu

Antonín Dvořák a Petr Iljič Čajkovskij byli skutečně přátelé, vzájemně své dílo ctili a o jejich srdečném vztahu nám hodně prozrazuje vzájemná korespondence. Nemůže být bombastičtější Čajkovského vstup do festivalového dvořákovského teritoria než právě Koncert pro klavír a orchestr č. 1 b moll, op. 23, nejhranější a nejoblíbenější koncert klavírní literatury vůbec. Nejenom proto, že v Praze v Rudolfinu prvně zazněl už v roce 1888, a to při prvé Čajkovského návštěvě a dokonce pod taktovkou samotného skladatele. Jaká možnost historické reminiscence i hrdosti, že česká hudební tradice byla vždy na vysoké úrovni! A jaká hrdost a štěstí, že Česká filharmonie v tradici excelentního svérázného orchestru živě a samozřejmě pokračuje. Unikátní, důvěrně známou krásu Koncertu b moll nám tentokrát dali Kirill Gerstein, Česká filharmonie a Semjon Byčkov vrchovatě od prvního momentu napjatého očekávání a těšení. Suverénně rozehraná slavnostnost nástupu, ta monumentální brána do děje koncertu a zvučně dunivý nástup sólových akordů rozeznívajících celou klaviaturu jasně deklamovaly, že sólista i orchestr naplno oživují zadání světového hitu – molto maestoso a stejně tak con spirito.

Zažili jsme nanejvýš šťastnou konstelaci: Kirill Gerstein a Semjon Byčkov spolu pracují už víc než dvanáct let, oba jsou nadšenci Čajkovského, jeho hudbou odkojení. Gersteina přizval Byčkov do velkolepého projektu nahrávky všech Čajkovského symfonií, orchestrálních děl a klavírních koncertů, kterou s Českou filharmonií uskutečnil a právě vyšla u firmy Decca. Ta nahrávací práce znamenala soustředěné několikaleté studium, v případě Klavírního koncertu b moll dokonce návrat do archivu a k původní neupravené Čajkovského verzi koncertu. S tímto koncertem žije rusko-americký klavírista od mládí, hrál jej i v soutěži Arthura Rubinsteina v Tel Avivu v roce 2001 a získal první cenu. Jak hraje právě tento koncert, vlastně všechny tři Čajkovského koncerty, jsme už postupně zažívali v poslední době, při pořizování nahrávek, festivalový koncert byl poznamenán nadšeným soustředěním. Usednout ke klavíru, to je pro mne jako přistoupit k modlitbě, poznamenal pianista po koncertě a v tomto soustředění nás jeho samozřejmě brilantní, mohutná, delikátně perlivá i barevně imaginativní impresse bez jakýchkoli hráčských efektů vtáhla do bezdechého poslechu. Nadýchanost, jemnost smyčcových pasáží opět potvrdila proslavenou zpěvnou výsadu smyčců České filharmonie. Proslavená kantiléna klavíru a zpěvná melodie nástrojů dechových, pasáže, jimž zejména violoncella daly vřelost i nádech valčíku, také opětně strhující kadence s připomínkou úvodní melodie poznamenaly interpretaci velmi sugestivně. Temperament třetí věty Allegro vivo, končící majestátním, společným hymnem klavíru a orchestru, měl od počátku briskní záběr, takřka na hranici hratelnosti, smršť a spád, jaký mohou vytvořit jen excelentní hráči s nasazením šampiónů. Spontánní nadšení publika. Jako přídavek hrál Kirill Gerstein Chopinův Valčík op. 42. My přidejme vděk a obdiv Čajkovskému hlavně za pevnost, s níž si nedal dílo vzít. Vždyť jeho objednavatel, ředitel moskevské konzervatoře Nikolaj Rubinštejn, strhal koncert slovy nevybíravými a mladému Čajkovskému vmetl do tváře, že „se nedá hrát, klavírní pasáže jsou banální, neohrabané a nešikovné, že se ani nedají opravit, celá ta skladba je špatná, triviální... musí se buď zahodit, nebo úplně zničit.“

Čajkovskij se nedal zlomit, přepsal dedikaci Hansi von Bülowovi, my jsme jej v tom čase jmenovali po česku Hanuš z Bülowů, a slavný dirigent a pianista postavil koncert do světa vítězně a neodvolatelně. Manfred – Symfonie h moll, op. 58 patří k dilům, na něž se vztahuje Čajkovského inklinace k programní inspiraci. Zde je to báseň Lorda Byrona Manfred, portrét duševního rozervance v dokonale šitém romantickém hávu. Sugestivní vhléd do tragiky velikášského alpského hraběte, poznamenaného komploty s magií i duchy žvlů, hrdina tápající v hledání vlastní identity a duchovního zařazení života. Romantický epos, který Čajkovského zaujal. U Byrona je Manfred zhoubce svého osudu, tím chce být a zůstává, u Čajkovského titánský hledač, jenž se v smrti prokletí k naději. Tak jako Byron psal svého Manfreda pod dojmem alpského pobytu, tak také Čajkovského monumentalita alpských štítů k práci pobídla, v Manfredovi mohl dát průchod své schopenhauerovské skepsi i tísnivým náladám.

aktuálně.cz

Pondělí, 16. 9. 2019

Dita Hradecká

Zubin Mehta na Dvořákově Praze dokonale tlumočil Mahlerovu genialitu

Patnáct minut prý v roce 1902 trvaly ovace pro skladatele Gustava Mahlera, když měla premiéru jeho Třetí symfonie. Včera v pražském Rudolfinu byly jen o něco kratší.

Sál aplaudoval Izraelské filharmonii Pražskému filharmonickému sboru Kühnovu dětskému sboru, sólistce Gerhild Rombergerové a především třiaosmdesátileté dirigentské legendě Zubinu Mehtovi. Po několika velmi podařených koncertech teď festival Dvořákova Praha zažil možná ten nejlepší - a to přehlídka ještě neskončila, potrvá do 23. září.

Mahlerova Třetí symfonie se vymyká parametrům, její tvůrce měl ambici "vyjádřit v ní celý svět". Ten Mahlerův tvořila syntéza mnoha myšlenkových proudů hýbajících Evropou na přelomu 19. a 20. století. A tak dílo zrcadlí přírodu v její brutalitě, mystérium člověčenství, a nebyl by to Gustav Mahler, kdyby do velkolepé symfonie nezakomponoval hudbu naivně prostinkou i pravýkřiky.

Vrstvy, styly, kontexty se mísí v několika vrstvách. To celé skladatel zabalil do nových orchestrálních zvuků i harmonií.

Na Dvořákově Praze včera počátek odtroubily lesní rohy - tentokrát dokonce o jeden víc, než je předepsaných osm - způsobem, kdy běhal mráz po zádech. A v prvním, více než třicetiminutovému prvnímu oddílu, jemuž dominují právě žestě a hluboké smyčce, se tak stalo ještě mnohokrát. Zubin Mehta dirigoval vsedě, z paměti. Při chůzi se opíral o hůlku. Navzdory auře, jaká jej obklopuje, působil jako někdo, kdo na jevišti ani není důležitý. A jeho orchestr hrál tak, jak jej to Mehta naučil za 50 let, kdy stojí v jeho čele.

Provádět Mahlerovu Třetí - i ji poslouchat - je kromě duchovního zážitku také akt fyzický. Mahler nebyl megaloman: těch 100 minut namixoval s dramaturgickou genialitou. A Mehta tuto hudbu "jen" dokonale tlumočil.

Po první větě, která se výrazem může rovnat jen pádu meteoritu, přichází rafinovaně zvukově pročištěný menuet. Následuje virtuózní věta, kdy posluchač neví, který z nástrojů je lépe obsazen. A když se konečně ve větě čtvrté ozve ono prorocké O Mensch! - tentokrát vzorně přednesené temným mezzosopránem Gerhild Rombergerové, který naprosto souzněl s celkovým zvukem -, zdá se člověku, že začíná cosi chápat.

Mahler mu to hluboké poznání ještě na chvíli znejistí veselým bim-bam dětského a ženského sboru, aby pak svou nadějnou výpověď koncentroval do věty poslední. Nekonečná, pomalá melodie je tak přirozeným vyústěním celého dění, že v sále dochází k až hmatatelné afirmaci.

*Koncert, který člověka aspoň trochu nepromění, je zbytečný. Ten včerejší zbytečný nebyl. Zubinu Mehtovi se při současné návštěvě Česka dostalo ministerského ocenění Artis Bohemiae Amicis. U této příležitosti bylo záslužně připomenuto, že dirigent v roce 1962 řídil Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK, s Izraelskou filharmonií natočil Smetanovu *Mou vlast* a pravidelně spolupracuje s Pražským filharmonickým sborem.*

klasikaplus.cz

Čtvrtek, 19. 9. 2019

Jiří Slabihoudek

A na závěr festivalové komorní řady Dvořák

„Publikum bylo svědkem skvělého výkonu unikátního uskupení čtyř vyhraněných uměleckých individualit.“

„Hráči se odvážně utkávali v nelehké souhře harmonicky složitých spojů.“

„Poslední věta se svými nezvyklými a kompozičně nádhernými výchyly od zavedeného formálního rámce vyzněla fantasticky.“

Závěr komorní řady festivalu Dvořákova Praha patřil hudbě Josefa Suka, Erwina Schulhoffa a patrona festivalu, Antonína Dvořáka. Kurátor této řady, slavný americký houslista židovského původu Gil Shaham, který je pražskému publiku dobře a dlouho znám, na několika předchozích koncertech této řady sám participoval. Ne tak při tom pondělním, třebaže měl zásluhy na jeho sestavení. Jeho pozvání přijali vedle českého Wihanova kvarteta také klavírista Michail Lifits, violistka Pauline Sachse a violoncellista Jens Peter Maintz.

Úvod patřil vášnivému dílu mladičkého Josefa Suka, svěžímu i po více jak 120 letech od vzniku. Na pódiu se sešel Leoš Čepický se svými zahraničními hosty. Michail Lifits, klavírista uzbeckého původu, od šestnácti let žijící v Německu, s přehledem interpretoval proměnlivý a dynamickými zvraty oplývající part, který mu sedmnáctiletý Suk kdysi dávno na mistrovské škole Pražské konzervatoře připravil. S nebývalou jemností vynesl hlavní téma první věty při návratu v repríze. Nejprve klasická tanečnice, dnes uznávaná německá violistka Pauline Sachse se v triologu se svým krajanem Jens Peterem Maintzem a Leošem Čepickým postarala o podmanivé vyznění Sukovy partitury, zvláště v dlouhých a melancholických pasážích druhé věty. Publikum pražského Rudolfinu bylo svědkem skvělého výkonu čtyř vyhraněných uměleckých individualit, které se společně postaraly o působivý úvod večera. Když se hotové umělecké osobnosti sejdou v unikátním uskupení, tak jak tomu bylo v tomto případě, není zaručena vzájemná provázanost. Česko-německo-uzbecký ansámbl toto pravidlo vzájemným nasloucháním a pokorou k partituře (až na pár nepatrných zvukových „spolknutí“ klavíru, jehož lyrismus někdy nestačil divokosti smyčců) nenaplnil.

Po rozjitřeném a mladistvě vznešeném Sukovi se na programu objevil méně známý, obtížný a hráčsky i posluchačsky náročný Smyčcový sextet Erwina Schulhoffa z dvacátých let minulého století. Schulhoff, pražský německý Žid, někdy mylně řazený mezi tzv. terezínské autory, se na koncertních pódii objevuje zřídka, i když se jedná o skladatele s bohatým hudebním jazykem, jehož dílo v sobě mísí inspirační vlivy z různých hudebních světů. Jeho první opusy nezapřou odkaz velkých českých mistrů, v jejichž sousedství jeho hudba v pondělní večer zazněla. Však to byl právě Antonín Dvořák, který malého Erwina doporučil ke studiu na Pražské konzervatoři. Schulhoff později svůj talent rozvíjel v Německu, kde do sebe nasával rozmanité vlivy, kromě jazzu také hudební vyjadřování druhé vídeňské

školy. Čtyřvětý, mohutný sextet pro dvoje housle, dvě violy a dvě violoncella, plný drásavých harmonií a temných zvukových ploch, je toho důkazem.

Wihanovo kvarteto se dvěma hosty se do interpretace pustilo se vsí vervou, jednotliví hráči se odvážně utkávali v nelehké souhře harmonicky složitých spojů. Křehká a poněkud zlověstná hudba druhé věty, plná tklivých vstupů violoncella, vyšla nádherně. Pichlavý humor burlesky jakbysmet. Vzájemná souhra ansámblu byla ukázková. Schulhoff nešetřil koncentraci hráčů ani posluchačů, když se rozhodl napsat poslední větu v tempu „Molto adagio“, a to se projevilo na všeobecném neklidu v prostorách Rudolfiny. Tajuplné odplutí do ticha nevyšlo tak zcela přesvědčivě.

Po přestávce se obecenstvo mohlo těšit na opus z dílny mistra Antonína. Pokorný génius, děkující za každou napsanou skladbu Bohu, napsal tři smyčcové kvintety, Wihanovo kvarteto a Pauline Sachse se rozhodli nastudovat třetí z nich, z období, které spadá do Dvořákova pobytu v Americe.

Kvintet Es dur, podobně jako všem dobře známý „americký“ kvartet, v sobě kombinuje středoevropský hudební jazyk s názvuky a rytmy hudby původních obyvatel, kterým Dvořák pozorně naslouchal při svém pobytu ve Spillville. Specialista na Dvořákovu komorní tvorbu, muzikolog Hartmut Schick, napsal o tomto díle následující: „Je to hudba, která se místo využívání celé chromatické stupnice dost často omezuje na pouhé čtyři nebo pět tónů, hudba, která znovu objevuje rytmus jako svébytný element, jenž v hudbě pozdního romantismu téměř vymizel, hudba, která nově objevuje jednohlasou melodii jako fenomén sám o sobě, ne ve wagnerovském smyslu jako produkt harmonie, hudba, která uvádí materiál z přírody a tzv. primitivní hudby do posvátných koncertních síní, hudba, která chce být snadno hrátelnou a zábavnou místo toho, aby přinášela stále více a více napětí posluchačům a stále více nároků interpretům.“

Kvintet je dílo plné radosti, krásy a nespoutané energie. Velmi energicky se jeho provedení ujalo i kvinteto. Leoš Čepický „vyšíval“ na svých houslích Dvořákovy nezaměnitelné melodie s velkou grácií, zatímco zbytek ansámblu ho směle doprovázel. Byť na konci první věty a v obou vnitřních větách docházelo k jemným nepřesnostem, z hráčů sálalo velké nasazení a poslední věta se svými nezvyklými a kompozičně nádhernými výchyly od zavedeného formálního rámce vyzněla fantasticky a přivodila potlesk. Mohli bychom tento potlesk ohodnotit obvyklým adjektivem „bouřlivý“, snad i proto, že při pozvolném vstávání ze sedadel tato vytvářela až málem hromové údery.

Komorní řada dvořákovského festivalu se tak uzavřela tóny svého jmenovce a patrona. Zařazení všech komorních koncertů do jednoho celku je dobrá a fungující idea, navíc podpořena aureolou osobnosti patrona neboli kurátora. Posluchači měli možnost v rámci této komorní řady vyslechnout díla Brahmsova (například nádherný, na Brahmsa nezvykle dravý a vášnivý Klavírní kvintet f moll v podání Gila Shahama, Josefa Špačka, Pavla Nikla, Kian Soltaniho a Gerharda Oppitze), Sergeje Prokofjeva, Roberta Schumanna, díla od Suka, Schulhoffa a konečně i od Dvořáka. Kromě Schulhoffa se jednalo o „bezpečnou“ dramaturgii, která provází festival od jeho počátků. Dvořákova Praha tak nabízí zdravý protipól Pražskému jaru a po 11 letech od svého vzniku skvěle prosperuje. Komorní řada končí, ta orchestrální má ještě pár es v rukávu, například Čajkovského houslový koncert D dur v podání Renauda Capuçon, České filharmonie a Semjona Byčkova v sobotu 21. září.

Debut Dvořákovy Prahy: Boris Giltburg nadchl Lisztem a Rachmaninovem

„Viac než interpretačný exhibicionizmus je Giltburgovi blízky vnútorný prežitok a na vhodných miestach určitá intimita.“

„Zahrať tie najefektnejšie z Transcendentálnych etúd tak, aby nevyzneli ako dobre nacvičený akrobatický kus, ale ako plnohodnotné umenie s výrazom a charakterom, nie je ľahká úloha, Giltburg v nej však obstál znamenite.“

„Počúvať, ako citlivo prispôsobuje úhoz charakteru hudby, ako cíti čas a vnútornú energiu fráz a harmónie, či ako volí balans medzi zvukovosťou registrov, bol naozaj zážitok.“

Tradičný debutový deň festivalu Dvořákova Praha patrilo tento rok izraelskému klaviristovi ruského pôvodu Borisovi Giltburgovi. Laureát prestížnej Súťaže kráľovnej Alžbety a Súťaže Arthura Rubinštejna sa 20. septembra predstavil pražskému publiku v naozaj neľahkom programe: maratónom kompletného tuctu Transcendentálnych etúd Franza Liszta a Trinástimi prelúdiami op. 32 Sergeja Rachmaninova. V ostrom kontraste k obrovským úspechom a v podstate megalomanským Listzovým kusom sme pritom na pódiu videli skromne vystupujúceho mladíka, ktorý sa aj vo virtuóznom cykle snažil komunikovať širokú škálu emócií a ktorému je viac než interpretačný exhibicionizmus blízky vnútorný prežitok a na vhodných miestach určitá intimita. Na tomto základe potom buduje autentický, po všetkých stránkach uveriteľný výkon.

Giltburg na pódiu skutočne tvorí, a to takým spôsobom, že aj publiku dáva pocit, že získalo privilégium byť prítomné pri kreatívnom procese. Je pravda, že nie vždy som sa stotožnila s riešeniami, ktoré v danej chvíli zvolil: bolo však každopádne zaujímavé ho pozorovať. Že sa interpret rozhodne kompletne uviesť Lisztove Transcendentálne etudy sa nestáva veľmi často, a vzhľadom na náročnosť týchto kusov je to úplne pochopiteľné. Výziev je tu hneď niekoľko: dĺžka cyklu, kontrastnosť etúd a s tým spojená nutnosť rýchlej zmeny „nastavenia“ techniky a nálady, technické nároky, ktoré preveria každú z klaviristových dispozícií. A ešte niečo: zahrať tie najefektnejšie z etúd tak, aby nevyzneli ako dobre nacvičený akrobatický kus, ale ako plnohodnotné umenie s výrazom a charakterom, nie je ľahká úloha. V tomto smere obstál Giltburg, myslím, znamenite. Bolo evidentné, že k etudám pristupuje až analyticky, snaží sa im rozumieť a aj v miestach s nahustenou faktúrou nájsť v množstve myšlienok určitú hierarchiu. K najvýraznejším momentom prevedenia patrili skôr jemnejšie, lyrickejšie z etúd, napríklad tretia Paysage či deviata Ricordanza, v ktorých Giltburg predviedol nádherné piano. Vydarená bola aj Feux Follets s delikátnou, „drobnou“ technikou. Nad exponovanými etudami ako Mazeppa či Wilde Jagd však interpret akoby nemal potrebný nadhľad. V neúprosnom hudobnom toku Giltburg nie vždy stíhal odsledovať zvukovú kvalitu (v iných miestach veľmi vysokú!), forte tak občas znelo trochu plocho, diskant nie vždy dostatočne vynikol, celok strácal súvislosť. Príliš tvrdo a uponáhľane na mňa pôsobila aj desiata Allegro agitato molto. Giltburgov festivalový počin však ale napriek tomu možno zhodnotiť ako naozaj pozoruhodný.

Naozajstnou lahôdkou sa pre mňa ale stala až druhá polovica koncertu, na ktorej zneli Rachmaninove prelúdiá. Interpretovi sa podarilo týchto trinásť skladieb skvele uchopiť jednak každú zvlášť, jednak ako dobre fungujúci celok, cyklus. Giltburg sa v Rachmaninových kompozíciách cítil očividne veľmi dobre, mal ich maximálne pod kontrolou tak, aby svoje predstavy dokázal bez problémov sprostredkovať publiku. Koncertné krídlo Fazioli si v tomto prípade klavirista celkom podmanil a počúvať, ako citlivo prispôsobuje úhoz charakteru hudby, ako cíti čas a vnútornú energiu fráz a harmónie, či ako volí balans medzi zvukovosťou registrov, bol naozaj zážitok.

Každé z prelúdií je krátkym exkurzom do celkom odlišných výrazových rovín. Giltburg ich výborne vystihol, štvrté Allegro con brio či šieste Allegro appassionato boli sugestívne, s až zemitou, drsnou

zvukovosťou, rozjasnenie priniesol radostným pojatím tretieho Allegro vivace či deviateho Allegretto, z Prelúdia č. 10 Lento či zo záverečného Grave vytvoril hlboké výpovede s až filozofickými polohami. Dlhotrvajúce ovácie a potlesk v stoji boli potom neklamným znakom toho, že si klavirista svojím debutom publikum Dvořákovvej Prahy naozaj získal.

bachtrack.com

Pátek, 20. září 2019

Frank Kuznik

A Dvořák revival fit for a king in Prague

As wacky backstories go, it's hard to top the tale of Dvořák's second opera, Král a uhlíř (King and Charcoal Burner). The composer wrote two versions of the opera, the first in 1871, when he was still eking out a living as a violist at Prague's Provisional Theater, the forerunner of the National Theater. The score, described by a critic as a "polyphonic melange" of Wagnerian dimensions, gave the singers fits. "Each individual clutched his part in despair, mercilessly shrieking out their notes, shattering the billowing air around them," the critic wrote after watching a rehearsal. "The conductor leapt from his chair in fury and thrashed his baton around like a man possessed, but all effort was in vain." The conductor preparing the piece was none other than Bedřich Smetana, who could see that it wouldn't work, but soldiered on so as not to discourage the young composer. Finally, after six fruitless weeks, he told Dvořák that he had other operas to prepare. The score was put on a shelf, where it gathered dust for two years before being returned to the composer.

But there are two happy endings to this story. Far from discouraged, Dvořák retained the libretto and wrote an entirely new score, which was well-received. The November 1874 premiere was a success, and that version stayed in the National Theater repertoire into the 1950s. And this year the Dvořák's Prague festival revived the original version with a concert performance featuring Tomáš Brauner leading the Prague Radio Symphony Orchestra, Prague Philharmonic Choir and a tasty sampling of some of the country's top opera singers.

The story is a trifle about a king who gets lost hunting in the woods, is mistaken for a commoner and moves unknown among his subjects, inadvertently getting involved in a love triangle before revealing himself and setting everything right. Of more import is the origin of the story, which was drawn from puppet theater, a thriving and important art form in 19th-century Bohemia. Nationalistic elements held great appeal for audiences used to a steady diet of German and Italian opera, as evinced by the spectacular success of Smetana's Prodaná nevěsta (The Bartered Bride) in 1866.

At this remove, it's hard to understand what tied the performers in knots. There are challenging polyphonic passages in the ensembles, but most of the vocals sound conventional and very much in keeping with the period, especially the arias, some of which might have been lifted from Mozart or Verdi. The truly difficult parts fall mostly to the choir, which starts at maximum volume early in the first act and stays there for much of the evening. The Prague Philharmonic Choir, which has never met a score it couldn't master, did a superb job, providing vibrant backup for the singers, thundering accompaniment for the orchestra and sharp, shimmering work in the complex choral sections. It's also puzzling to read denunciations of the music as too Wagnerian. To modern ears most of the score seems solidly and unabashedly Romantic – there are even occasional bird calls. What stands out is Dvořák's endless gift for melodic invention. This is well-known and rightly praised in his more famous works, but to hear it in such profusion in an early, obscure piece is breathtaking. It's like divine inspiration, certainly more refined as he grows and develops as a composer, but there from the very beginning.

Where the Wagnerian criticism seems justified is in the opera's length – three and a half hours, including two intermissions – and melodramatic overtones. Even the most mundane exchanges trigger hosanna-sized blasts from the choir. This makes for scintillating opening and closing scenes, but doesn't give the singers much chance to be heard.

In the quieter moments, Jozef Benci (as the collier, or charcoal burner), Kateřina Kněžíková (his daughter), Lucie Hilscherová (his wife), Josef Moravec and Jana Sibera (courtiers) showed the fine skills that have made them stars on Central European stages. Both Roman Hoza (the king) and Richard Samek (the daughter's boyfriend) started slow, picking up strength and volume in the later acts, but never developing the swagger those characters demand. In general the performances were leaden, more in keeping with an oratorio than an opera. This is a built-in handicap of doing a concert performance, but Benci offered a convincing demonstration of how to lend dramatic impact to a stationary role.

One might have wished for more clarity from the orchestra, which at times sounded thick and one-dimensional. Overall, however, Brauner did an impressive job of pulling together an often disparate rush of sounds. And like the singers, when the orchestra wasn't competing for sonic space, the results were glowing, colorful and richly evocative. It may have taken 148 years, but Král a uhlíř finally got the loving care and attention it deserved.

****1

operaplus.cz

Úterý, 24. 9. 2019

Anna Šerých

Estonští symfonikové, Neeme Järvi a Nicola Benedetti: Důstojné zakončení

Estonský národní symfonický orchestr a estonský dirigent Neeme Järvi zahájili s vlasteneckou hrdostí a noblesou, představili nám svého nejvýznačnějšího skladatele Heino Ellera (1887–1970), jeho symfonickou báseň Úsvit. Národní nota je v díle zřejmá, vždyť Eller po návratu z vojenské služby v první světové válce a studiu kompozice v Petrohradě, usiloval o založení národní školy. Sumerki, tedy Úsvit, je symfonický poem tradicionalistický, vychází z jednoho motivu vyzpívaného hlavně dechovými nástroji, zvěčňuje doteky přírody i folkloru, zpívá intenzivně a jasně slyšíme, že zpívá o své severské zemi, kterou miluje, přednáší intenci a přání dobra. Pro nás novinka a velmi cenné obohacení programu.

Nicola Benedetti, britská houslistka s věnem zázračného dítěte, vždyť hrála úspěšně od pěti let, přijela na Dvořákovu Prahu podruhé. Prvně zaujala provedením koncertu Maxe Brucha, tentokrát po zásluze nadchla v Koncertu pro housle a orchestr d moll, op. 47 Jeana Sibelia. Její výrazová bohatost hry zaujme okamžitě, skladatel dává hodně kadenčních možností předvést všechny trilky, výšky, hmaty, smyky, které vytvářejí specifickou krásu houslové virtuozity tohoto koncertu a zvýrazňují jeho meditativní ráz.

Zpěvná suverenita sólistky spolu s ukázněnou, muzikantsky disciplinovanou souhrou orchestru dávala citově angažované Sibeliově výpovědi, vyrostlé z novoromantismu i velkého obdivu k Richardu Straussovi, punc strhujícího zážitku. Koncert v roce 1905 v Berlíně premiéroval Strauss s českým houslistou Karlem Halířem a vzpomeňme, že tento umělec své doby vysoce ceněný uvedl do světa, do Prahy také houslový koncert P. I. Čajkovského, který zazněl na festivalu před několika dny. Nicola Benedetti v předavku zahrála píseň své domoviny, Auld Lang Syne, skotskou písničku básníka Roberta Burnse; pro housle ji přepsal muzikant z jejího rodného Irvinu.

Symfonie č. 4 Es dur Romantická (WAB 104) Antona Brucknera je z Brucknerových devíti symfonií nejoblíbenější a v podání estonského orchestru pod taktovkou Neeme Järviho se leckomu, pro něž jsou Brucknerovy symfonické výpovědi příliš kolosální, svezla do kategorie krásných pozoruhodností. Estonští hráči neoslňují, nezveličují, Neeme Järvi dává navrch citové výpovědi, náladě, úžasu a vděku nad krásou stvořeného, jak je do not vtiskla Brucknerova víra a odevzdanost do rukou Božích. V náročné partituře, bezmála hodinové ódě, zní nejvýrazněji fanfáry života, počínaje vstupem, hornovým kvartetem. Prý je to signál z městských věží, otvírající den a estonská filharmonie má hornovou sekci výbornou.

Švelící tremolo smyčců bylo jak ranní červánky a Maestro Järvi, dirigent věhlasu a evidentní citlivosti, dynamizoval všechny pasáže Brucknerova epického, bájevého vyprávění s největším nasazením služby dílu. V Andante jemně zvýraznil zpěvnou myšlenku jakéhosi smutečního pochodu a Scherzo, lovecký hlahol lesních rohů a trubek, taneční ländler a bohatost přírody zněly kultivovaně, s jemností a kouzlem jak portrét loveckého dostaveníčka od Watteaua. Závěrečnou větou prokázala estonská filharmonie svůj um nejvíce, složité hýřivé finále převedli do nádherné dikce melodie, do frází zřetelně putujících orchestrem, posluchačsky uchopitelných, do srozumitelného svědectví Brucknerovy osobité, velkorysé ódy na život a přírodu. Skvělá interpretace, pozoruhodné, důstojné a slavnostní zakončení festivalu.

Výhled činnosti Akademie v nadcházejícím období

Základem společensky prospěšných činností Akademie klasické hudby i nadále zůstává pořádání mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha a udílení Ceny Antonína Dvořáka. Nově Akademie rozšíří svou činnost o projekty zaměřené na vzdělávání a rozvoj mladých hudebníků.

Dosavadní ročníky Dvořákovy Prahy prokázaly, že festival nejen udržuje v kulturním prostředí České republiky své místo a obstojí v konkurenci jiných tuzemských festivalů, ale dokáže nadále růst a posilovat svou pozici i v konkurenci festivalů evropských. Česká veřejnost nadále vnímá Dvořákovu Prahu jako pevnou a prestižní součást české kultury. Festival si systematicky buduje vysokou úroveň, a to zejména důrazem na interpretační kvalitu. Účast na festivalu tak přijímají prvotřídní světoví umělci. Vedle zahraničních umělců dává festival prostor českým orchestrům, dirigentům a instrumentalistům. Rezidenčním orchestrem festivalu nadále zůstává Česká filharmonie. V nastoleném trendu bude festival pokračovat i v nadcházejícím ročníku.

Vedle festivalu Dvořákova Praha Akademie klasické hudby od roku 2009 vyhlašuje a uděluje Cenu Antonína Dvořáka. Rok 2020 bude ve znamení galakonzertu k předání Ceny 2019 Gabriele Beňačkové i hledání dalšího laureáta, na kterém se bude podílet i širší veřejnost.

Akademie klasické hudby bude i nadále pokračovat v záměru vydavatelské činnosti. V roce 2020 vydá další čísla Magazínu Akademie klasické hudby, plánuje rovněž vydání publikace Ondřeje Šupky „Antonín Dvořák: Turné na rozloučenou“. Od roku 2020 také Akademie aktivně vstupuje jako spolupořadatel do prestižní mezinárodní rozhlasové soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga. Ve spolupráci s dirigentem Tomášem Netopilem uskuteční také projekt Mladé filharmonie Dvořákovy Prahy.

V zájmu všech výše uvedených projektů je důležité nadále pracovat na kvalitní a především stabilní základně partnerů, mediálních partnerů, odborných mediálních partnerů a donátorů. Prostřednictvím všech dostupných komunikačních nástrojů je i nadále nutné budovat stálé a loajální publikum. Součástí strategie je i péče o vztahy s odbornou veřejností.

Cílem této strategie je dosažení dlouhodobých smluv s klíčovými partnery Akademie klasické hudby a zabezpečení stabilního financování projektů ve střednědobém horizontu.

Informace o aktivitách v oblasti výzkumu a vývoje

Akademie nevykonávala výzkum a vývoj ani nevyvíjela v uvedené oblasti žádnou činnost.

Aktivity v oblasti ochrany životního prostředí

Akademie nevykonávala žádné aktivity v oblasti ochrany životního prostředí.

Pobočka nebo jiná část obchodního závodu v zahraničí

Akademie nemá žádnou pobočku nebo jinou část obchodního závodu v zahraničí.

Lidské zdroje

Akademie v roce 2019 měla 4 zaměstnance v hlavním pracovním poměru, běžný chod Akademie zajišťoval i ředitel jako statutární orgán, a dále členové správní rady, popř. osoby v jiném než pracovněprávním vztahu k Akademii.

Členství ve správní radě je čestné, bez nároku na odměnu.

Účetní závěrka k 31. prosinci 2019 a zpráva auditora

Na počátku roku 2020 byla potvrzena existence nového koronaviru způsobujícího nemoc COVID-19, která se rozšířila po celém světě a způsobila mimo jiné narušení mnoha podnikatelských a hospodářských aktivit. Akademie klasické hudby považuje vypuknutí této epidemie za následnou událost, která nevede k úpravě účetních výkazů. Ačkoliv je situace nestabilní, Ústav a jeho finanční situace nebyla přímo negativně ovlivněna ekonomickým utlumením a opatřeními vlády. Byl zachován rozsah festivalu, termín pořádání festivalu i jeho dramaturgie. Jedinou změnou je, že Společnost upřednostnila domácí sólisty a orchestry a nebude realizovat program festivalu dle původního záměru. Akademie klasické hudby se domnívá, že tyto změny neovlivní hospodářský výsledek roku 2020 a že výdaje spojené s honoráři, ubytováním a s cestovním budou naopak nižší než v roce 2019.

Po rozvahovém dni nenastaly žádné skutečnosti, které by měly významný dopad na výroční zprávu Akademie.

Účetní závěrka tvoří nedílnou součást této výroční zprávy.

V Praze dne 29. června 2020

Robert Kolář
ředitel

Akademie klasické hudby, z.ú.

Firma: Akademie Klasické Hudby, z.ú.
 Identifikační číslo: 26725347
 Právní forma: zapsaný ústav
 Rozvahový den: 31. prosince 2019
 Datum sestavení účetní závěrky: 29. června 2020

ROZVAHA
(v celých tisících Kč)

Označ.	AKTIVA	ř.	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k poslednímu dni účetního období
A.	Dlouhodobý majetek celkem	001	0	0
A.I.	I. Dlouhodobý nehmotný majetek celkem	002	72	72
2.	Software	004	72	72
A.IV.	Oprávky k dlouhodobému majetku celkem	029	-72	-72
2.	Oprávky k softwaru	031	-72	-72
B.	Krátkodobý majetek celkem	041	970	2 690
B.II.	Pohledávky celkem	052	835	429
1.	Odběratelé	053	12	186
4.	Poskytnuté provozní zálohy	056	672	0
5.	Ostatní pohledávky	057	47	45
10.	Daň z přidané hodnoty	062	104	0
17.	Jiné pohledávky	069	0	0
18.	Dohadné účty aktivní	070	0	198
B.III.	Krátkodobý finanční majetek celkem	072	124	2 078
1.	Peněžní prostředky v pokladně	073	10	118
3.	Peněžní prostředky na účtech	075	114	1 960
B.IV.	Jiná aktiva celkem	081	11	183
1.	Náklady příštích období	082	11	183
	AKTIVA CELKEM	085	970	2 690

Označ.	PASIVA	ř.	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k poslednímu dni účetního období
A.	Vlastní zdroje celkem	86	-185	-764
A.I.	Jmění celkem	87	10	10
1.	Vlastní jmění	88	10	10
A.II.	Výsledek hospodaření celkem	91	-195	-774
1.	Účet výsledku hospodaření	92	0	-579
2.	Hospodářský výsledek ve schvalovacím řízení	93	-233	0
3.	Nerozdělený zisk, neuhrazená ztráta minulých let	94	38	-195
B.	Cizí zdroje celkem	95	1 155	3 454
B.II.	Dlouhodobé závazky celkem	98	48	0
6.	Dohadné účty pasivní	104	48	0
B.III.	Krátkodobé závazky celkem	106	1 107	2 795
1.	Dodavatelé	107	797	201
5.	Zaměstnanci	111	118	262
7.	Závazky k institucím sociálního zabezpečení a veřejného zdravotního pojištění	113	76	147
8.	Daň z příjmu	114	59	122
9.	Ostatní přímé daně	115	33	67
10.	Daň z přidané hodnoty	116	0	193
22.	Dohadné účty pasivní	128	24	1 803
B.IV.	Jiná pasiva celkem	130	0	659
2.	Výnosy příštích období	132	0	659
	PASIVA CELKEM	134	970	2 690

Firma: Akademie klasické hudby, z.ú.
 Identifikační číslo: 26725347
 Právní forma: zapsaný ústav
 Rozvahový den: 31. prosince 2019
 Datum sestavení účetní závěrky: 29. června 2020

VÝKAZ ZISKU A ZTRÁTY
 (v celých tisících Kč)

Označení	TEXT	ř.	Činnosti		
			Hlavní činnost	Hospodářská činnost	Celkem
			5	6	7
A.	Náklady	1	49 615	198	49 813
I.	Spotřebované nákupy a nakupované služby	2	42 995	198	43 193
1.	Spotřeba materiálu, energie a ostatních neskladovatelných dodávek	3	175	0	175
4.	Náklady na cestovné	6	356	0	356
5.	Náklady na reprezentaci	7	1 721	0	1 721
6.	Ostatní služby	8	40 743	198	40 941
III.	Osobní náklady	13	3 878	0	3 878
10.	Mzdové náklady	14	2 921	0	2 921
11.	Zákonné sociální pojištění	15	949	0	949
13.	Zákonné sociální náklady	17	8	0	8
IV.	Daně a poplatky	19	1 707	0	1 707
15.	Daně a poplatky	20	1 707	0	1 707
V.	Ostatní náklady	21	484	0	484
19.	Kurové ztráty	25	444	0	444
20.	Dary	26	10	0	10
21.	Manka a škody	27	5	0	5
22.	Jiné ostatní náklady	28	25	0	25
VIII.	Daň z příjmů	37	551	0	551
29.	Daň z příjmů	38	551	0	551
	Náklady celkem	39	49 615	198	49 813
B.	Výnosy	40	49 036	198	49 234
I.	Provozní dotace	41	17 205	0	17 205
1.	Provozní dotace	42	17 205	0	17 205
III.	Tržby za vlastní výkony a za zboží	47	24 992	198	25 190
	Tržby za vlastní výkony a za zboží	48	24 992	198	25 190
IV.	Ostatní výnosy	49	6 839	0	6 839
8.	Kurové zisky	53	1	0	1
9.	Zúčtování fondů	54	6 721	0	6 721
10.	Jiné ostatní výnosy	55	117	0	117
	Výnosy celkem	62	49 036	198	49 234
C.	Hospodářský výsledek před zdaněním	63	-28	0	-28
D.	Hospodářský výsledek po zdanění	64	-579	0	-579

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2019
(v tisících Kč)

1. Charakteristika a hlavní aktivity

Vznik a charakteristika Společnosti

Akademie klasické hudby, z.ú. (dále „Společnost“, „Zapsaný ústav“ nebo „z.ú.“) vznikla dne 27. listopadu 2002 zápisem do rejstříku obecně prospěšných společností vedeného Městským soudem v Praze.

Společnost je zřízena za účelem zajišťování následujících druhů obecně prospěšných služeb:

- propagace českého hudebního umění, zejména pořádání a udílení "CENY KLASICKÉ HUDBY" a jiných cen a ocenění,
- agenturní činnost v oblasti hudebního umění, kultury a cestovního ruchu,
- odborné poradenské činnosti v oblasti hudebního umění bez úplaty,
- šíření a popularizace kulturních hodnot s cílem podpořit cestovní ruch a rozvíjet kulturu ve všech oblastech,
- pěstování a šíření nových skladeb české a soudobé hudby,
- podpora mladých umělců a začínajících hudebníků,
- propagace umělecky hodnotné hudby,
- propagace české klasické hudby,
- Podpora přístupu znevýhodněných osob ve společnosti ke kulturním hodnotám.

Kromě obecně prospěšných služeb Společnost poskytuje tuto hospodářskou („doplňkovou“) činnost:

- agenturní činnost v oblasti kultury a umění,
- pořádání výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a obdobných akcí,
- pořádání kulturních produkcí, zábav a provozování zařízení sloužících k zábavě.
- pronájem kancelářských prostor

Zakladatel Společnosti

Zakladatelem Společnosti je právnická osoba DaDa, a.s., se sídlem Malostranské náměstí 37/23, Malá Strana, 118 00 Praha 1, IČO: 256 97 846, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, Oddíl B, vložka 5573 (dále „Zakladatel“).

Majetkový vklad Zakladatele je tvořen peněžitým vkladem ve výši 10 000 Kč na účtu Společnosti.

Zdroje financování nutné k dosažení cílů určených statutem Společnost získává zejména ze sponzorských darů, příspěvků, dotací, veřejných sbírek, grantových programů, kulturně vzdělávacích a sportovních akcí, z vlastního jmění a ze zisku dosaženého provozováním hospodářských (doplňkových) činností.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2019
(v tisících Kč)

Sídlo Společnosti:

Malostranské náměstí 37/23
118 00 Praha 1
Česká republika

Identifikační číslo Společnosti:

267 25 347

Členové správní rady Společnosti k 31. prosinci 2019

Pavel Šafář
Jan Štěrba
Luboš Veselý

Změny v obchodním rejstříku Společnosti:

V období od 1. ledna 2019 do 31. prosince 2019 byla v obchodním rejstříku Společnosti provedena změna sídla Společnosti z Palackého 740/1, Nové Město, 110 00 Praha 1 na Malostranské náměstí 37/23, Malá Strana, 118 00 Praha 1.

Společnost není společníkem s neomezeným ručením v žádné společnosti.

2. Zásadní účetní postupy používané Společností

Účetní závěrka byla připravena na základě účetnictví vedeného v souladu se zákonem o účetnictví a příslušnými nařízeními a vyhláškami platnými v České republice.

Tato účetní závěrka je připravená v souladu s vyhláškou MF ČR č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, a dle Českých účetních standardů číslo 401-414.

Účetní závěrka je sestavena za předpokladu nepřetržitého trvání Společnosti.

a) Dlouhodobý hmotný a nehmotný majetek a závazky

Dlouhodobý hmotný a nehmotný majetek je evidován v pořizovací ceně. Dlouhodobý hmotný majetek v pořizovací ceně do 40 tis. Kč a dlouhodobý nehmotný majetek v pořizovací ceně do 60 tis. Kč není vykazován v rozvaze a je účtován do nákladů v roce jeho pořízení.

V následující tabulce jsou uvedeny metody a doby odpisování podle skupin majetku:

	Metoda	Doba odepisování
Software	zrychlená	3 roky

Závazky jsou oceněny v nominální hodnotě.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2019
(v tisících Kč)

b) Stanovení opravných položek a rezerv

Pohledávky

Společnost stanoví opravné položky k pochybným pohledávkám na základě vlastní analýzy platební schopnosti svých zákazníků a věkové struktury pohledávek.

c) Přepočty cizích měn

Společnost používá pro přepočet transakcí v cizí měně denní kurz ČNB. V průběhu roku účtuje Společnost pouze o realizovaných kurzových ziscích a ztrátách.

Aktiva a pasiva v zahraniční měně jsou k rozvahovému dni přepočítávána podle kurzu devizového trhu vyhlášeného ČNB. Nerealizované kurzové zisky a ztráty jsou zachyceny ve výsledku hospodaření.

d) Daň z příjmů

Daň z příjmů za dané období se skládá ze splatné daně a ze změny stavu v odložené dani.

Splatná daň zahrnuje odhad daně vypočtený z daňového základu s použitím daňové sazby platné v první den účetního období a veškeré doměrky a vratky za minulá období.

Odložená daň vychází z veškerých dočasných rozdílů mezi účetní a daňovou hodnotou aktiv a pasív, případně dalších dočasných rozdílů (daňová ztráta), s použitím očekávané daňové sazby platné pro období, ve kterém budou daňový závazek nebo pohledávka uplatněny.

O odložené daňové pohledávce se účtuje pouze tehdy, je-li pravděpodobné, že bude v následujících účetních obdobích uplatněna.

e) Klasifikace závazků

Společnost klasifikuje část dlouhodobých závazků, bankovních úvěrů a finančních výpomocí, jejichž doba splatnosti je kratší než jeden rok vzhledem k rozvahovému dni, jako krátkodobé.

f) Přijaté dary a dotace

Dotace a provozní dary poskytované na pokrytí nákladů Společnosti jsou účtovány přímo do výnosů.

g) Účtování nákladů a výnosů

Výnosy a náklady se účtují časově rozlišené, tj. do období, s nímž věcně i časově souvisejí.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2019
(v tisících Kč)

3. Zpracování účetních záznamů

Společnost využívá pro zpracování účetních záznamů externě poskytované služby společnosti Corporate Assistance, s.r.o.

Účetnictví je zpracováno elektronicky. Účetní záznamy jsou uschovány dle § 31 a 33 zákona č. 563/1991 Sb.

4. Pohledávky a závazky z obchodních vztahů

Krátkodobé pohledávky z obchodních vztahů činí 186 tis. Kč (2018: 12 tis. Kč), ze kterých 90 tis. Kč (2018: 12 tis. Kč) představují pohledávky po lhůtě splatnosti.

Krátkodobé závazky z obchodních vztahů činí 201 tis. Kč (2018: 797 tis. Kč), ze kterých 1 tis. Kč (2018: 389 tis. Kč) představují závazky po lhůtě splatnosti.

Poskytnuté zálohy k 31. prosinci 2019 činí 0 tis. Kč (2018 – 672 tis. Kč).

5. Vlastní zdroje

	Vlastní jmění	Fondy	Nerozdělený zisk / Neuhrazená ztráta minulých let	Výsledek hospodaření	Celkem
Zůstatek k 1.1.2019	10	0	38	-233	-185
Rozdělení výsledku hospodaření z předcházejícího účetního období	0	0	-233	233	0
Výsledek hospodaření po zdanění za běžné účetní období	0	0		-579	-579
Zůstatek k 31.12.2019	10	0	-195	-579	-764

Z důvodu zpřesnění vykazování byl vklad zakladatele do Společnosti z roku 2018 a hospodářské výsledky let 2008, 2009 a 2010 převedeny z řádku Fondy na řádek Nerozdělených zisků / Neuhrazených ztrát minulých let. V souvislosti s tím byly upraveny i údaje k prvnímu dni účetního období.

6. Dohadné účty pasivní, budoucí a podmíněné závazky

Dohadné účty pasivní představují nevyfakturované marketingové služby roku 2019, které Společnosti poskytl Zakladatel, společnost DaDa, a.s., ve výši 1 600 tis. Kč. Dále jsou dohadné položky pasivní tvořeny ostatními položkami ve výši 203 tis. Kč (k 31. prosinci 2018: 72 tis. Kč).

Společnost neneviduje žádné podmíněné závazky, které by k rozvahovému dni nebyly vykázány v rozvaze.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2019
(v tisících Kč)

7. Přehled nákladů

Celkové náklady na hlavní činnost Společnosti činily k 31. prosinci 2019 49 615 tis. Kč (2018: 45 079 tis. Kč). Z hospodářské činnosti plynuly k 31. prosinci 2019 náklady ve výši 198 tis. Kč (2018: 45 tis. Kč).

v tis. Kč.	2018	2019
Spotřebované nákupy	158	175
Služby	39 994	41 099
Osobní náklady	1 116	3 878
Daně a poplatky	1 396	1 707
Náklady na reprezentaci	1 606	1 721
Ostatní náklady	809	838
Celkem	45 079	49 615

8. Přehled tržeb za vlastní výkony a za zboží

v tis. Kč	2018	2019
Výnosy z hlavní činnosti:		
Ostatní výnosy – reklama a propagace	13 551	13 672
Výnosy z prodeje vstupenek	7 836	11 320
Výnosy z hospodářské činnosti:		
Výnosy z pronájmu	45	198
Celkem	21 432	25 190

9. Přijaté příspěvky a provozní dotace

Přijaté provozní dotace:

Společnost obdržela v roce 2019 dotaci od Hlavního města Prahy ve výši 6 200 tis. Kč (2018: 6 000 tis. Kč). Tuto dotaci vyčerpala v plné výši a v řádné lhůtě stanovené pro použití dotace.

Společnost obdržela v roce 2019 v rámci dotačního programu Ministerstva kultury dotaci ve výši 11 000 tis. Kč (2018: 10 000 tis. Kč). Tuto dotaci vyčerpala v plné výši a v řádné lhůtě stanovené pro použití dotace.

Společnost obdržela v roce 2019 dotaci od Městské části Praha 1 ve výši 5 tis. Kč.

Přijaté příspěvky:

Společnost obdržela v roce 2019 nadační příspěvek od Nadace Karel Komárek Family Foundation ve výši 6 000 tis. Kč (2018: 7 000 tis. Kč).

Společnost obdržela v roce 2019 příspěvky ve výši 721 tis. Kč od individuálních dárců. Seznam dárců, kteří darovali příspěvek nad 10 tis. Kč je uveden v příloze 1 této účetní závěrky.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2019
(v tisících Kč)

10. Odměny a půjčky poskytnuté členům řídicích a kontrolních orgánů Společnosti

V roce 2019 měla správní rada 3 členy (2018: 3 členy).

Členství ve správní radě Společnosti je čestné, bez nároku na odměnu. V průběhu roku 2019 nebyly uzavřeny žádné smlouvy, které by Společnost zavazovaly k vyplácení jakýchkoliv požitků v případě ukončení činnosti jednotlivých členů ve řídicích a dozorčích orgánech Společnosti.

11. Účasti členů řídicích a kontrolních orgánů Společnosti v osobách, s nimiž Společnost uzavřela za vykazované období obchodní smlouvy nebo jiné smluvní vztahy

Ředitelem Společnosti je Robert Kolář, který je zároveň:

- členem správní rady Nadace Karel Komárek Family Foundation, se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o poskytnutí nadačního příspěvku;
- je předsedou představenstva společnosti DaDa a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o spolupráci, Smlouvu o zápůjčce, Smlouvu o podnájmu prostor sloužících k podnikání;
- je členem dozorčí rady společnosti KKCG a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o zpracování mzdové evidence, Smlouvu o poskytování služeb v oblasti human resources, ICT Servisní smlouvu a Smlouvu o zpracování osobních údajů;
- je členem dozorčí rady společnosti SAZKA a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Příkazní smlouvu a také mezi společnostmi probíhaly transakce na základě přímých objednávek;
- je členem správní rady Nadačního fondu Svatovítské varhany, se kterou Akademie klasické hudby uzavřela dohodu o zajištění katedrálního koncertu.

Člen správní rady Společnosti Pavel Šafář je zároveň:

- společníkem ve společnosti Šafář & Partners, s.r.o., advokátní kancelář, se kterou probíhaly transakce na základě objednávek o poskytování právních služeb;
- je jediným společníkem společnosti DaDa a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o spolupráci.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2019
(v tisících Kč)

12. Zaměstnanci a vedoucí pracovníci

Průměrný počet zaměstnanců a vedoucích pracovníků a osobní náklady za rok 2019 a 2018:

2019	Počet	Mzdové náklady	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	Sociální náklady
Zaměstnanci	3	2 561	8287	8
Vedoucí pracovníci	1	360	121	-
Celkem	4	2 921	949	8

2018	Počet	Mzdové náklady	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	Sociální náklady
Zaměstnanci	2	774	262	-
Vedoucí pracovníci	1	60	20	-
Celkem	3	834	282	-

13. Daň z příjmů

Splatná daň z příjmů činí k 31. prosinci 2019 354 tis. Kč (2018: 355 tis. Kč). K 31. prosinci 2019 činily zálohy na daň z příjmů 232 tis. Kč (2018: 100 tis.) Celková výše splatné daně ve výši 122 tis. Kč je vykázána v krátkodobých závazcích na řádku Daň z příjmů.

14. Informace o odměnách statutárním auditorům

Náklady na statutární audit za rok 2019 činí 2 tis. Kč (2018: 5 tis. Kč). Žádné další služby statutárním auditorem poskytnuty nebyly.

15. Ekonomická závislost

Společnost vykazuje k 31. prosinci 2019 záporný vlastní kapitál ve výši 764 tis. Kč (2018: 185 tis. Kč). Společnost je ekonomicky závislá na finanční podpoře zakladatele, společnosti DaDa, a.s., se sídlem Malostranské nám 37/23, Praha 1. V průběhu roku 2018 zakladatel poskytnul Společnosti příplatek ve výši 3 291 tis. Kč, který byl použitý na úhradu ztrát minulých let. Rovněž potvrdila, že má v úmyslu poskytovat finanční podporu alespoň po dobu následujících 12 měsíců od data sestavení účetní závěrky. Proto byla účetní závěrka Společnosti sestavena za předpokladu jejího časově neomezeného trvání.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

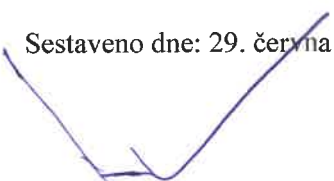
Rok končící 31. prosincem 2019
(v tisících Kč)

16. Následné události

Na počátku roku 2020 byla potvrzena existence nového koronaviru způsobujícího nemoc COVID-19, která se rozšířila po celém světě a způsobila mimo jiné narušení mnoha podnikatelských a hospodářských aktivit. Akademie klasické hudby považuje vypuknutí této epidemie za následnou událost, která nevede k úpravě účetních výkazů. Ačkoliv je situace nestabilní, Ústav a jeho finanční situace nebyla přímo negativně ovlivněna ekonomickým utlumením a opatřeními vlády. Byl zachován rozsah festivalu, termín pořádání festivalu i jeho dramaturgie. Jedinou změnou je, že Společnost upřednostnila domácí sólisty a orchestry a nebude realizovat program festivalu dle původního záměru. Akademie klasické hudby se domnívá, že tyto změny neovlivní hospodářsky výsledek roku 2020 a že výdaje spojené s honoráři, ubytováním a s cestovním budou naopak nižší než v roce 2019.

K datu sestavení účetní závěrky nenastaly žádné následné události, které by ovlivnily účetní závěrku Společnosti k 31. prosinci 2019.

Sestaveno dne: 29. června 2020

Ing. Robert Kolář

Ředitel Společnosti

Příloha č. 1 k účetní závěrce Společnosti

Přijaté příspěvky Společností v roce 2019 nad 10 tis. Kč:

Dárce	Kč
Vladimír Dlouhý	100 000
Zuzana a Radek Janečkovi	64 950
Miroslav Kalousek	60 000
GENOA FINANCE, s.r.o.	50 000
Helena a Jaroslav Uhlířovi	50 000
Ing. Vít Kutnar	50 000
Moravia Systems a.s.	30 000
Dana Mitchell	20 000
Eliška Hašková-Coolidge	20 000
Eva a Petr Luňákovi	20 000
Ivana Juráňová	20 000
Ivana Kranichová	20 000
Mgr. Lukáš Nývlt	20 000
Veronika a Petr Pujmanovi	20 000
Jan Ksandr	10 000
Jan Štěřba	10 000
JUDr. Josef Novotný	10 000
Luboš Veselý	10 000
Markéta a Luděk Nezbedovi	10 000
Martin Chromec	10 000
Dárce si nepřeje být zveřejněn	10 000
Celkem	614 950

Zpráva nezávislého auditora

správní radě a zakladateli Akademie klasické hudby, z.ú.

Výrok auditora

Provedli jsme audit přiložené účetní závěrky Akademie klasické hudby, z.ú., se sídlem Malostranské náměstí 37/23, Malá Strana, Praha 1 („Ústav“), sestavené na základě českých účetních předpisů, která se skládá z rozvahy k 31. prosinci 2019, výkazu zisku a ztráty za rok končící 31. prosince 2019 a přílohy této účetní závěrky, která obsahuje podstatné účetní metody a další vysvětlující informace.

Podle našeho názoru přiložená účetní závěrka podává věrný a poctivý obraz finanční pozice Ústavu k 31. prosinci 2019 a jeho finanční výkonnosti za rok končící 31. prosince 2019 v souladu s českými účetními předpisy.

Základ pro výrok

Audit jsme provedli v souladu se zákonem o auditorech a auditorskými standardy Komory auditorů České republiky, kterými jsou Mezinárodní standardy auditu (ISA), případně doplněné a upravené souvisejícími aplikačními doložkami. Naše odpovědnost stanovená těmito předpisy je podrobněji popsána v oddílu Odpovědnost auditora za audit účetní závěrky. V souladu se zákonem o auditorech a Etickým kodexem pro auditory a účetní odborníky, vydaným Radou pro mezinárodní etické standardy účetních (IESBA) a přijatým Komorou auditorů České republiky, jsme na Ústavu nezávislí a splnili jsme i další etické povinnosti vyplývající z uvedených předpisů. Domníváme se, že důkazní informace, které jsme shromáždili, poskytují dostatečný a vhodný základ pro vyjádření našeho výroku.

Ostatní informace

Ostatními informacemi jsou v souladu s § 2 písm. b) zákona o auditorech informace uvedené ve výroční zprávě mimo účetní závěrku a naši zprávu auditora. Za ostatní informace odpovídá správní rada Ústavu.

Náš výrok k účetní závěrce se k ostatním informacím nevztahuje. Přesto je však součástí našich povinností souvisejících s auditem účetní závěrky seznámení se s ostatními informacemi a posouzení, zda ostatní informace nejsou ve významném nesouladu s účetní závěrkou či s našimi znalostmi o Ústavu získanými během auditu nebo zda se jinak tyto informace nejeví jako významně nesprávné. Také posuzujeme, zda ostatní informace byly ve všech významných ohledech vypracovány v souladu s příslušnými právními předpisy. Tímto posouzením se rozumí, zda ostatní informace splňují požadavky právními předpisy na formální náležitosti a postup vypracování ostatních informací v kontextu významnosti, tj. zda případné nedodržení uvedených požadavků by bylo způsobitelné ovlivnit úsudek činěný na základě ostatních informací.

Na základě provedených postupů, do míry, již dokážeme posoudit, uvádíme, že

- ostatní informace, které popisují skutečnosti, jež jsou též předmětem zobrazení v účetní závěrce, jsou ve všech významných ohledech v souladu s účetní závěrkou a
- ostatní informace byly vypracovány v souladu s právními předpisy.

Dále jsme povinni uvést, zda na základě poznatků a povědomí o Ústavu, k nimž jsme dospěli při provádění auditu, ostatní informace neobsahují významné věcné nesprávnosti. V rámci uvedených postupů jsme v obdržených ostatních informacích žádné významné věcné nesprávnosti nezjistili.

Odpovědnost správní rady Ústavu za účetní závěrku

Správní rada Ústavu odpovídá za sestavení účetní závěrky podávající věrný a poctivý obraz v souladu s českými účetními předpisy, a za takový vnitřní kontrolní systém, který považuje za nezbytný pro sestavení účetní závěrky tak, aby neobsahovala významné nesprávnosti způsobené podvodem nebo chybou.

Při sestavování účetní závěrky je správní rada Ústavu povinna posoudit, zda je Ústav schopen nepřetržitě trvat, a pokud je to relevantní, popsat v příloze účetní závěrky záležitosti týkající se jejího nepřetržitého trvání a použití předpokladu nepřetržitého trvání při sestavení účetní závěrky, s výjimkou případů, kdy správní rada plánuje zrušení Ústavu nebo ukončení jeho činnosti, resp. kdy nemá jinou reálnou možnost než tak učinit.

Odpovědnost auditora za audit účetní závěrky

Naším cílem je získat přiměřenou jistotu, že účetní závěrka jako celek neobsahuje významnou nesprávnost způsobenou podvodem nebo chybou a vydat zprávu auditora obsahující náš výrok. Přiměřená míra jistoty je velká míra jistoty, nicméně není zárukou, že audit provedený v souladu s výše uvedenými předpisy ve všech případech v účetní závěrce odhalí případnou existující významnou nesprávnost. Nesprávnosti mohou vznikat v důsledku podvodů nebo chyb a považují se za významné, pokud lze reálně předpokládat, že by jednotlivě nebo v souhrnu mohly ovlivnit ekonomická rozhodnutí, která uživatelé účetní závěrky na jejím základě přijmou.

Při provádění auditu v souladu s výše uvedenými předpisy je naší povinností uplatňovat během celého auditu odborný úsudek a zachovávat profesní skepticismus. Dále je naší povinností:

- Identifikovat a vyhodnotit rizika významné nesprávnosti účetní závěrky způsobené podvodem nebo chybou, navrhnout a provést auditorské postupy reagující na tato rizika a získat dostatečné a vhodné důkazní informace, abychom na jejich základě mohli vyjádřit výrok. Riziko, že neodhalíme významnou nesprávnost, k níž došlo v důsledku podvodu, je větší než riziko neodhalení významné nesprávnosti způsobené chybou, protože součástí podvodu mohou být tajné dohody, falšování, úmyslná opomenutí, nepravdivá prohlášení nebo obcházení vnitřních kontrol.
- Seznámit se s vnitřním kontrolním systémem Ústavu relevantním pro audit v takovém rozsahu, abychom mohli navrhnout auditorské postupy vhodné s ohledem na dané okolnosti, nikoli abychom mohli vyjádřit názor na účinnost jeho vnitřního kontrolního systému.
- Posoudit vhodnost použitých účetních pravidel, přiměřenost provedených účetních odhadů a informace, které v této souvislosti správní rada Ústavu uvedla v příloze účetní závěrky.
- Posoudit vhodnost použití předpokladu nepřetržitého trvání při sestavení účetní závěrky správní radou, a to, zda s ohledem na shromážděné důkazní informace existuje významná nejistota vyplývající z událostí nebo podmínek, které mohou významně zpochybnit schopnost Ústavu trvat nepřetržitě. Jestliže dojdeme k závěru, že taková významná nejistota existuje, je naší povinností upozornit v naší zprávě na informace uvedené v této souvislosti v příloze účetní závěrky, a pokud tyto informace nejsou dostatečné, vyjádřit modifikovaný výrok. Naše závěry týkající se schopnosti Ústavu trvat nepřetržitě vycházejí z důkazních informací, které jsme získali do data naší zprávy. Nicméně budoucí události nebo podmínky mohou vést k tomu, že Ústav ztratí schopnost trvat nepřetržitě.

Zpráva nezávislého auditora

- Vyhodnotit celkovou prezentaci, členění a obsah účetní závěrky, včetně přílohy, a dále to, zda účetní závěrka zobrazuje podkladové transakce a události způsobem, který vede k věrnému zobrazení.

Naší povinností je informovat osoby pověřené správou a řízením Ústavu mimo jiné o plánovaném rozsahu a načasování auditu a o významných zjištěních, která jsme v jeho průběhu učinili, včetně zjištěných významných nedostatků ve vnitřním kontrolním systému.

29. června 2020

PricewaterhouseCoopers Audit, s.r.o.
zastoupená

Jiří Zouhar
Ing. Jiří Zouhar

Barbora Poradová
Ing. Barbora Poradová
statutární audиторka, evidenční č. 2307

Tato zpráva je určena správní radě a zakladateli Akademie klasické hudby, z.ú.